

Hồi thứ mười lăm
Con yêu bị cướp thù không cỗi,
Thân thể khôn hay hận vẫn dài

Đậu Tuyền Nương tức giận nói “Không thấy Không Không Nhi, cũng không thấy con, cho dù chưa bị hại chết, cũng nhất định bị người ta giấu mất rồi. Đại ca, y cướp đi tính mạng của chúng ta, chàng còn nói giúp y à?”. Họ làm vợ chồng mười năm, đây là lần đầu tiên Đậu Tuyền Nương xung đột với chồng. Đoàn Khuê Chương nói “Đây chẳng qua là ta nghĩ theo ý tốt, nếu Không Không Nhi quả thật không trả con trai chúng ta, thì ta cũng phải liều mạng với y”.

Đoàn Khuê Chương quan sát kỹ một lúc, lại nói “Xem ra ở đây có một phụ nữ đang chăm sóc trẻ con, trên tấm nệm trong nôi vẫn còn mùi nước tiểu trẻ con, tựa hồ họ đi chưa lâu chỉ không biết người phụ nữ ấy là gì của Không Không Nhi?”. Đậu Tuyền Nương nói “Chàng lục soát ở đây có ích gì, cứ phải tìm được thằng giặc Không Không Nhi mới có cách”.

Đúng lúc ấy, chợt nghe bên ngoài có tiếng người cao giọng nói “Đoàn đại hiệp là người thủ tín, xin thứ lỗi cho ta không kịp ra đón”. Đoàn Khuê Chương kêu lên “Không Không Nhi tới rồi”. Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Đậu Tuyền Nương đã sốt ruột không chờ được vọt ra.

Chỉ thấy Không Không Nhi hai tay trống không, nào thấy con trai nàng đâu? Đậu Tuyền Nương quát “Giỏi lắm, người lừa bọn ta lên núi rồi giấu con ta chỗ nào?”, vù vù ba viên đạn hoàn liên châu bắn ra. Không Không Nhi nhẹ nhàng xoay người một vòng tránh qua ba viên đạn hoàn, kêu lên “Khoan đã, ta có câu muốn nói”. Đoàn Khuê Chương sấn ra, nói “Tuyền muội đừng tay, nghe xem y nói gì?”

Không Không Nhi nói “Đứa bé tạm thời chưa thể trả cho người, nhưng người yên tâm, con người rất khỏe, quyết không bị thương tổn chút nào”. Đoàn Khuê Chương nói “Tại sao bây giờ tạm thời chưa trả được?”. Không Không Nhi vẻ mặt có chút bối rối, ấp úng nói “Chuyện đó à, chuyện đó...”. Đậu Tuyền Nương mắng “Chuyện đó chuyện kia cái gì, hôm nay mà không trả lại con trai ta, quyết không để người yên!”.

Không Không Nhi xòe hai tay ra nói “Tóm lại ta xin đảm bảo, nhất định sẽ trả lại con trai cho các người là được, còn hôm nay thì không sao vâng lệnh!”. Đoàn Khuê Chương nói “Vậy lúc nào sẽ trả lại cho ta?”. Không Không Nhi nói “Chuyện đó, chuyện đó... ta cũng khó nói rõ ngày giờ”. Đoàn Khuê Chương quát “Người ấp a ấp úng, rốt lại bên trong có nguyên cớ gì?”. Không Không Nhi nói “Đoàn đại hiệp, lần này tính ra là ta có lỗi với người, nhưng người đừng truy vấn, nếu người tin được ta, chúng ta sẽ kết giao, con của người ở trong tay một người, chỉ tốt chứ không có gì xấu đâu.

Đậu Tuyến Nương lửa giận bốc lên, bất giác mắng lớn “Ai mà tin được lời bịa đặt của người, loại tiểu nhân hèn hạ vô sỉ như người, may mà bọn ta còn chưa bị người hại chết, cái mạng này ta cũng không tiếc nữa, để cho người dùng thủ đoạn hạ lưu hại chết lần nữa, chẳng bằng bây giờ cứ liều mạng với người!”.

Không Không Nhi là kẻ tâm cao khí ngạo, chưa bao giờ bị chửi mắng như thế, không kìm được tức giận run bắn toàn thân, chỉ tay quát “Người, mục đàn bà thói tha dám chửi bừa à!”. Đoàn Khuê Chương lúc ấy cũng đã thâm nổi giận, thấy y chửi mắng vợ mình, lập tức cũng nổi bùng ra, tuốt kiếm quát “Chửi người thì sao? Người không đáng chửi à?”.

Không Không Nhi giận quá thét lên “Được lắm, Đoàn Khuê Chương người cũng chửi ta! Ta đáng chửi cái gì?”. Đoàn Khuê Chương chửi “Ta chửi người là tên ác tặc không phân biệt thị phi, theo cộp làm ma thành, ta chửi người là kẻ tiểu nhân làm chuyện xấu xa lại muốn chối tội, ta chửi người là thằng tiểu tặc hèn hạ vô sỉ...”.

Không Không Nhi sắc mặt xám xanh, quát “Đoàn Khuê Chương, người dập đầu tạ tội với ta ngay, nếu không đừng nghĩ tới chuyện xuống núi!”. Đoàn Khuê Chương cười nhạt nói “Người dập đầu lạy ta ta cũng không tha người đâu! Không sai, võ công của người cao hơn ta nhiều, nhưng đại trượng phu chết thì chết, có gì phải sợ? Cho dù chết trong tay người, cũng phải mắng người một trận”.

Không Không Nhi cả giận nói “Được, người đã coi ta là ác tặc thì đừng trách ta không nể mặt, được người mắng nữa xem?” thân hình chóp lên, một chưởng đánh vào giữa mặt Đoàn Khuê Chương.

Phát chưởng ấy đánh tới mau lẹ tàn độc, may mà Đoàn Khuê Chương đã chuẩn bị trước, uốn lưng tránh qua, thanh bảo kiếm đã

tuốt ra khỏi vỏ phóng vào thượng bàn, trung bàn, hạ bàn của y, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Đậu Tuyền Nương cũng nhảy xổ lên, một đao chém xuống cổ tay y. Không Không Nhi rất giỏi, giữa bóng đao ánh kiếm nhảy tung lên, cho dù Đoàn Khuê Chương ứng phó phù hợp, né tránh mau lẹ, xương gáy cũng bị chưởng của y quẹt trúng đau rất, Không Không Nhi một chưởng ấy vốn định tạt vào mặt Đoàn Khuê Chương, may mà Đoàn Khuê Chương không để y đánh trúng, nếu không thì lại càng là điều sỉ nhục lớn, thù oán giữa hai người suốt đời sẽ không sao cởi bỏ được.

Đoàn Khuê Chương vô cùng tức giận, quát “Tuyền muội, nàng nói không sai, đối phó với loại ác tặc này, chỉ có cách liều mạng với y!”. Không Không Nhi hạ chân xuống, giống như chim ưng sà xuống, một đốm sáng xanh chớp chớp trong lòng bàn tay y, y rút ra một thanh chuỷ thủ vô cùng sắc bén, người vừa hạ xuống, đã một chiêu hai thức chia ra đánh vào hai vợ chồng Đoàn Khuê Chương.

Đoàn Khuê Chương lúc trẻ du hiệp bốn phương, thân trải trăm trận, võ công tuy kém một chút, nhưng kinh nghiệm lâm địch thì phong phú hơn Không Không Nhi nhiều, thấy y nhảy vọt lên không, đã sớm đoán y sẽ có hành động như thế, thanh bảo kiếm vung lên không vạch một nhát, kiếm quang biến thành một nửa vòng tròn, Đậu Tuyền Nương thừa thế một đao từ sau kiếm phóng ra, hai vợ chồng phối hợp rất ăn khớp, chỉ nghe leng keng hai tiếng, vợ chồng Đoàn Khuê Chương mỗi người đều lùi lại ba bước, thanh đơn đao của Đậu Tuyền Nương bị chém mẻ một miếng, tay áo của Không Không Nhi cũng bị mũi kiếm của Đoàn Khuê Chương đâm thủng, nếu không phải Không Không Nhi rút tay về thau lẹ, thì đã bị chém trúng cổ tay rồi.

Lúc ấy, đôi bên đều động chân hỏa, đều thi triển hết bản lĩnh toàn thân, trận đánh này so với trường ác chiến trên núi Phi Hổ còn kịch liệt hơn! Đoàn Khuê Chương bỏ tính mạng ra một bên, triển khai chiêu số tấn công, kiếm quang chớp chớp, văng vẳng có tiếng sấm ì ầm, Đậu Tuyền Nương dùng Du thân bát quái đao pháp xoay quanh Không Không Nhi, nhát nào cũng chém vào chỗ yếu hại trên người Không Không Nhi. Hôm trước sau khi họ thua dưới tay Không Không Nhi, từng lưu tâm tìm hiểu lý do thất bại, diễn tập đi diễn tập lại những chiêu số hôm ấy, đến bây giờ giao phong lần thứ hai, đã không phải như lần trước.

Đánh tới lúc hăng, Không Không Nhi đột nhiên thở dài nói “Hiền phu phụ nhất định bức bách, ta cũng không biết làm sao, chỉ đành liều mạng bồi tiếp thôi!”. Y mới rồi lửa giận ngàn ngút, nhưng mấy câu nói này lại rất bình tĩnh, mang thêm mấy phần thương tiếc.

Đoàn Khuê Chương trong lòng rung động, đang nghĩ “Không lẽ Không Không Nhi quả thật có nỗi khổ tâm không thể nói với người ngoài sao?”. Đột nhiên chỉ thấy Không Không Nhi kiếm quang bay vòng, chiêu số biến hóa, chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc, hàn quang lấp lánh, kiếm ảnh bay lượn, trong ánh kiếm bao trùm, bốn phương tám hướng đều có bóng của Không Không Nhi, quả thật lật tựa chim hồng, lướt như du long. Đoàn Khuê Chương giật nảy mình, vội vàng đổi công làm thủ, thu kiếm về phòng thân, chỉ nghe keng keng choang choang, giống như tiếng đàn đánh gấp, chính trong chớp mắt ấy thanh bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương đã chạm thanh chuỷ thủ của Không Không Nhi chín lần.

Nguyên là Không Không Nhi vốn không có ý coi Đoàn Khuê Chương là kẻ thù, nhưng sau khi bị y khích nộ, cũng chỉ muốn đánh bại vợ chồng họ, bức bách họ phải tạ tội mà thôi, nhưng vợ chồng Đoàn Khuê Chương đã coi y là ma đầu giáo quyết hung ác, ra tay không hề lưu tình, việc tới nước này, nếu Không Không Nhi không ra tuyệt chiêu sát thủ, thì ắt khó giữ được tính mạng.

Không Không Nhi dùng chiêu số thích huyết độc môn, chiêu nào cũng có thể đánh vào chín đại huyết của đối phương, nếu bị y đâm trúng, không chết cũng thành tàn phế. Không Không Nhi đối với Đoàn Khuê Chương vốn có ý thương tiếc, nên lúc y sử dụng tuyệt chiêu sát thủ cực kỳ lợi hại ấy, không kìm được thở dài.

Đoàn Khuê Chương trong lần ác đấu với Không Không Nhi trước đó, Tinh Tinh Nhi cũng đã từng sử dụng độc chiêu chuỷ thủ thích huyết, nhưng Tinh Tinh Nhi chỉ có thể trong một chiêu đâm vào bảy huyết đạo của đối phương, Đoàn Khuê Chương cũng còn miễn cưỡng đối phó được, bây giờ Không Không Nhi trong một chiêu lại có thể đánh nhiều hơn sư đệ hai thức, mà cao thủ tỷ đấu không được sai sót một ly phải chiếu cố thêm hai chỗ huyết đạo thì không chỉ khó gấp hai lần. Huống hồ Không Không Nhi khinh công là vô song trên đời, so với Tinh Tinh Nhi lại càng cao gấp mười lần. Y dùng thân pháp như điện, triển khai kiếm pháp thích huyết như điện. Tuy vợ chồng

Đoàn Khuê Chương liên thủ cũng bị y bức bách tới mức chỉ còn đón đỡ chứ không sao phản kích. Đánh tới lúc khấn trương, hai vợ chồng đều cảm thấy có mấy mươi thanh chuỷ thủ lấp loáng đâm vào phía trước phía sau và hai bên người họ, phóng tới đâm qua.

Hạ Lăng Sương sấn tới, cao giọng kêu lên “Đoàn thẩm thẩm, người lui lại dùng đạn hoàn đánh y!”, thanh Thanh cương kiếm chớp lên, đỡ giúp Đâu Tuyền Nương một chiêu của Không Không Nhi. Kiếm pháp của Hạ Lăng Sương lấy sự nguy dị làm sở trường, luận về công lực thì không bằng Đoàn Khuê Chương, nhưng so với bát quái đao pháp của Đâu Tuyền Nương thì lợi hại hơn nhiều. Không Không Nhi hừ một tiếng, quát “Kiếm pháp của ngươi là được ai dạy cho?”. Hạ Lăng Sương không nói tiếng nào, đánh mau ra ba chiêu, chiêu nào cũng chia làm ba thức, hư hư thực thực biến hóa khôn lường, Đoàn Khuê Chương thừa thế phản công, Không Không Nhi vô cùng kinh ngạc. Lúc ấy đã là đôi bên liều mạng ác chiến, Đoàn Hạ hai người cố nhiên cảm thấy không khí khấn trương, nhưng Không Không Nhi cũng đã không thể phân tâm trò chuyện nữa, đôi bên chỉ tiếp tục ác đấu.

Đâu Tuyền Nương nhảy ra một bên, dây cung bật ra, vù vù vù ba viên đạn hoàn phát ra, một viên đánh vào huyệt Mi tâm ở thượng bàn, một viên đánh vào huyệt Phong phủ ở trung bàn, một viên đánh vào huyệt hoàn khiêu ở hạ bàn Không Không Nhi, tuyệt kỹ thần đạn của Đâu Tuyền Nương quả nhiên danh bất hư truyền, trong lúc ba cái bóng người đang xoay chuyển nhảy nhót, mau lẹ như điện, nàng vẫn có thể nhắm trúng vào Không Không Nhi, vả lại ba viên đạn hoàn đánh vào ba phương vị, nhận huyệt không hề sai lệch.

Không Không Nhi dùng thân pháp Dao tử phiến thân nhảy bật lên, tay áo vung ra cuốn hai viên đạn hoàn đánh vào thượng bàn trung bàn, viên thứ ba bị chuỷ thủ của y gạt ra, nhưng nội công của Đâu Tuyền Nương đã đạt tới mức hỏa hầu, mũi chuỷ thủ của Không Không Nhi bị đạn hoàn đập vào, mũi kiếm chấn động cũng không còn chuẩn xác, chiêu ấy của y chính là đâm tới huyệt Hồn môn trên sườn Hạ Lăng Sương, mũi kiếm lệch đi, thanh chuỷ thủ đâm lướt qua, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Đoàn Khuê Chương soạt một kiếm lại chém đứt một mảnh vải áo của Không Không Nhi!

Không Không Nhi cả giận, tay áo phất ra, hai viên đạn hoàn mà

y tiếp được lại đánh ra, Đoàn Khuê Chương xoay chân tránh né, đứng trong chớp mắt ấy, chỉ thấy thanh chuỷ thủ của Không Không Nhi biến thành một đạo lam quang trút xuống trước ngực, Đoàn Khuê Chương vùng kiếm đón đỡ, Hạ Lăng Sương cũng vội vàng nghiêng người phóng kiếm, ba cái bóng người hợp lại thành một khối, Đâu Tuyền Nương ngưng thần nhìn kỹ, cũng chỉ có thể phân biệt được bóng người, chỉ đành tạm thời dừng cung không bắn nữa.

Đột nhiên chợt nghe Không Không Nhi hú dài một tiếng, ba cái bóng người lập tức phân khai, loảng xoảng leng keng, một chiếc thoa ngọc trên tóc Hạ Lăng Sương đã bị thanh chuỷ thủ của y chém đứt. Đâu Tuyền Nương vội vàng phát đạn hoàn, Không Không Nhi đột nhiên phục người xuống đất, triển khai công phu Cẩn địa đường, đoản kiếm vùng tròn, biến thành một vòng ánh chớp, chém vào chân của hai người Đoàn Hạ.

Đạn hoàn của Đâu Tuyền Nương đều bắn trượt, suýt nữa còn dả thương chồng nàng. Đoàn Khuê Chương trường kiếm đâm xuống, Hạ Lăng Sương tung người nhảy lên tránh chiêu trả đòn, Không Không Nhi đánh một đòn không trúng, đã tự vươn người đứng dậy, trong chớp mắt ba cái bóng người lại hợp thành một khối, thanh chuỷ thủ của Không Không Nhi bay múa, dùng ngắn chống dài, đón đỡ hai thanh trường kiếm, Đâu Tuyền Nương chỉ đành lại dừng cung không bắn.

Ba người lúc chia lúc hợp, đánh nhau khó gỡ khó phân, Đâu Tuyền Nương mỗi khi nắm được cơ hội, đạn hoàn vừa phát ra thì tình hình bên kia đã lập tức phát sinh biến hóa, nàng liên tiếp bắn ra mười mấy viên đạn hoàn vẫn không đánh trúng Không Không Nhi. Nhưng bất kể thế nào, tuyệt kỹ thần đạn của nàng cũng vẫn là một sự uy hiếp đối với Không Không Nhi, khiến Không Không Nhi phải cẩn thận đề phòng, không thể toàn thần đối địch, nhờ vậy hai người Đoàn Hạ mới có thể đánh ngang tay với y.

Lúc ấy mặt trời đã ngã về tây, sắp đến hoàng hôn, đôi bên đã đánh nhau nửa giờ, đang lúc trời mờ đất tối, chợt nghe có người cao giọng gọi “Tại sao các ngươi lại đánh nhau? Dừng tay, dừng tay!”.

Đoàn Khuê Chương đang lúc gấp rút liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy một lão ăn mày quần áo rách rưới, trên lưng đeo một cái hồ lô lớn màu đỏ đang xông về phía họ, Đoàn Khuê Chương nhận ra là Tử cái

Xa Trì. Không Không Nhi cũng nhận ra Tử cái Xa Trì, y thấy Đoàn Khuê Chương đã rút kiếm phòng thân, cũng dừng thế công, đang định gọi Xa Trì, không ngờ Đậu Tuyền Nương đột nhiên sử dụng tuyệt kỹ liên châu bắn ra, Không Không Nhi không kịp đề phòng, chát một tiếng đã bị đạn hoàn bắn trúng trán, máu chảy ròng ròng. Đoàn Khuê Chương kiếm chiêu chậm lại, Hạ Lăng Sương lại thừa thế vận kiếm như gió, liên tiếp tấn công, Không Không Nhi cả giận, chuyển thủ vạch một nhát, keng một tiếng, lại chặt đứt một chiếc thoa khác trên tóc Hạ Lăng Sương, Đoàn Khuê Chương vung kiếm xông vào cứu, ba người lại hợp thành một khối.

Xa Trì trách “Hạ nữ hiệp, nể mặt lão khiêu hóa một chút đi!”. Đậu Tuyền Nương không nói tiếng nào, đạn hoàn liên tiếp bắn ra. Xa Trì bưng cái hồ lô lên, ừng ực uống nửa hồ lô rượu rồi há miệng phun ra, một luồng tia rượu lập tức như thác từ trên không đổ xuống, bọn Không Không Nhi, Đoàn Khuê Chương, Hạ Lăng Sương tuy không sợ tia rượu làm bị thương, nhưng bị y phun hơi rượu đánh vào hình thể cũng rối loạn.

Xa Trì lại phun một luồng tia rượu vào Đậu Tuyền Nương, ngăn cản nàng bắn tiếp, Đậu Tuyền Nương trên mặt bị mấy giọt rượu bắn trúng, tức giận quát “Xa lão tiên bối, không phải ta không nể mặt người mà thằng ác tặc kia có cái thù cướp con với ta, tiên bối lại giải vây cho y, thì con trai ta biết hỏi ai mà đòi, tiên bối đền được không?”. Xa Trì ngẩn ra, Đậu Tuyền Nương lại quát “Tiên bối không giúp bọn ta thì thôi, nhưng nếu còn lằng nhằng thì thứ lỗi cho đạn hoàn của Đậu Tuyền Nương ta không nhận ra bạc tiên bối”. Lời ra đạn tới, Xa Trì bưng cái hồ lô đón đỡ, choang một tiếng, đạn hoàn đánh trúng hồ lô, Xa Trì kêu lên “Có gì cứ nói, đánh vỡ cái hồ lô bảo bối này của ta thì lão khiêu hóa không có rượu mà uống đâu!”.

Hạ Lăng Sương cũng kêu lên “Lão ăn mày này là cùng bọn với họ, Đoàn thúc thúc không cần đếm xỉa tới y!”. Đoàn Khuê Chương trong lòng còn ngần ngại, nhưng lúc ấy họ đã chiếm được thượng phong, nếu dừng tay, chỉ sợ cơ hội thủ thắng đã gần sẽ thành xa, huống hồ mình dừng tay thì một mình Hạ Lăng Sương quyết không thể đối phó nổi với Không Không Nhi, vì thế lại tiếp tục vung kiếm đánh rát, nói “Xa lão tiên bối, đầu đuôi sự tình xin người hỏi nội nhân, người hiểu xong, hãy khuyên can cũng chưa muộn”.

Đậu Tuyến Nương nói “Y hẹn bọn ta tới đây, đặt phục binh chỗ cửa núi, hai vợ chồng ta suýt nữa chết dưới loạn thạch ném xuống, đến khi lên tới đây, y lại không chịu giao trả con trai ta, không biết có phải là đã hại chết nó không nữa. Lão tiên bối, tiên bối phân xử xem, bọn ta có nên liều mạng với y không?”.

Xa Trì lúc qua cửa núi cũng đã nhìn thấy mấy cái xác chết, lúc ấy cũng không kìm được nảy ý nghi ngờ, hỏi “Không Không Nhi, người nói sao?”.

Không Không Nhi quát “Người bảo ta nói gì?”. Xa Trì nói “Quả thật người muốn hại chết vợ chồng họ à?”. Không Không Nhi tức giận nói “Lẽ nào có chuyện ấy, nếu ta muốn hại họ thì đã hại lâu rồi!”. Xa Trì nói “Nếu đã không phải người có ý xấu, thì tại sao không chịu trả con cho họ?”. Không Không Nhi đang vì chuyện ấy thẹn thùng trong lòng, bị Xa Trì hỏi một câu, ấp a ấp úng không sao nói được.

Xa Trì chẳng qua chỉ quen biết Không Không Nhi, hoàn toàn không có tình bạn sâu sắc, trong tình hình ấy đương nhiên y tin Đoàn Khuê Chương chứ không tin Không Không Nhi, nghĩ thầm “Tuy Hàn Trạm dám bảo đảm cho y nhưng lúc Hàn Trạm quen biết y thì y còn nhỏ tuổi, họ đã chia tay nhau nhiều năm, biết đâu Không Không Nhi lại trở thành người xấu?”. Lúc ấy đã nảy ý nghi ngờ, không kìm được cao giọng nói “Không Không Nhi, người ấp a ấp úng, rốt lại là chuyện gì?”.

Không Không Nhi thẹn quá hóa giận, cũng lớn tiếng đáp “Xa lão nhị, người định thẩm vấn ta đấy à? Chuyện của ta không cần người quản?”.

Xa Trì hớp một hớp rượu, lạnh lùng nói “Lão khiêu hóa bình sinh chuyên quản chuyện của người khác, Hàn Trạm Hàn lão tiên bối bảo ta hỏi người, có phải người thấy lợi mờ mắt, đi cùng đường với sư đệ Tinh Tinh Nhi của người không?”.

Thật ra Hàn Trạm bảo Xa Trì nói rõ với Không Không Nhi về âm mưu của Vương Bá Thông và Tinh Tinh Nhi, hỏi Không Không Nhi có biết hay không, Xa Trì lại nhấn mạnh thêm, câu hỏi ấy lại biến thành chê trách Không Không Nhi.

Không Không Nhi và sư đệ y tình như thủ túc, nghe thế lại càng tức giận, quát “Lão ăn mày, người nói bậy cái gì thế, sư đệ ta có gì không đúng để người nắm được đằng cán?”.

Xa Trì cười nhạt nói “Sư đệ người cam tâm theo cộc làm ma trành, chẳng lẽ người vẫn không biết?”. Không Không Nhi quát “Người nói gì?”. Xa Trì cười nhạt nói “An Lộc Sơn quyền thế nghiêng trời, mua chuộc được Vương Bá Thông thì không có gì lạ, nhưng không ngờ sư huynh đệ các người cũng cam tâm tình nguyện làm chó săn cho y! Bây giờ âm mưu câu kết với An Lộc Sơn của Vương Bá Thông đã lộ rõ trước mặt anh hùng thiên hạ, người còn định chối à?”.

Không Không Nhi sững sốt, đột nhiên mắng lớn “Nói bậy, người ngậm máu phun người!”. Xa Trì đột nhiên cả giận, lập tức phát tác nói “Không Không Nhi, người xuất đạo chẳng qua mới vài năm, lại mất đức trên trán, dám chửi mắng lão khiêu hóa ta à?”.

Không Không Nhi nghe xong lời Xa Trì, cũng đã biết nội tình có chuyện nhiều khê, nhưng y trẻ tuổi nóng tính, đã lên cơn rồi thì trời sập cũng bất kể, Xa Trì còn chưa dứt lời, y đã cất tiếng cười điên dại, nói “Hay đấy, các người không coi Không Không Nhi ta là con người, thì ta còn nói chuyện giao tình gì với các người nữa, lão ăn mày, người cũng xông vào đi”. Không Không Nhi vừa nói chuyện vừa ác đấu với hai người Đoàn Hạ vốn đã rất nguy hiểm, lúc ấy đột nhiên nổi giận, chiêu số hấp tấp mà không chắc chắn, Đoàn Khuê Chương thanh kiếm mau lẹ, soạt một tiếng đã rạch một vết thương trên vai y.

Không Không Nhi cả giận, đột nhiên triển khai sát thủ thích huyết, thân hình chớp lên như một cơn lốc cuốn tới trước mặt Đoàn Khuê Chương, ngọn chủy thủ vung ra như độc xà phun lưỡi, phóng vào yếu huyết trước ngực Đoàn Khuê Chương.

Xa Trì phi thân vọt tới, vung hồ lô ra cản, chỉ nghe một tiếng như trúc chẻ, cái hồ lô bằng gỗ trầm hương mà y coi như bảo bối đã bị Không Không Nhi một kiếm chém đứt, rượu ngon trong hồ lô chảy tung tóe ra đất. Trong tiếng la hoảng của Đậu Tuyền Nương, Không Không Nhi đã tung người nhảy bật lên như ưng bay qua rừng, cá lớn lướt sóng, đạn hoàn của Đậu Tuyền Nương không đuổi kịp y. Chỉ nghe giọng y từ xa văng vẳng vang tới “Đoàn Khuê Chương, người muốn hận ta cũng do người thôi. Con trai của người, sắp tới sẽ trả lại cho người! Lão ăn mày, chúng ta còn có dịp gặp lại, ta tra xét rõ ràng xong, sẽ tới tính sổ với người!”. Nói tới câu cuối cùng, âm thanh đã tới sườn núi, thân hình Không Không Nhi đã không thấy đâu nữa.

Đậu Tuyền Nương bước tới, thấy đoàn Khuê Chương máu chảy

đầy mặt, cả kinh nói “Chàng bị thương à, trúng chỗ nào thế?”. Đoàn Khuê Chương cười gượng nói “Không sao, chuỷ thủ của Không Không Nhi vẫn chưa đâm trúng ta”. Nguyên là y bị đạn hoàn của Đậu Tuyến Nương bắn trúng vào mặt, vừa khéo giống hệt với vết thương của Không Không Nhi bị đạn hoàn bắn trúng lúc nãy, cũng vào giữa trán. Đậu Tuyến Nương nhìn kỹ, phát giác ra là mình lỡ tay, vừa đau lòng, vừa xấu hổ, cảm hận nói “Thằng ác tác chết đâm chết chém, đáng tiếc phát đạn mới rồi của ta không bắn mù mắt y”.

Đoàn Khuê Chương lại nghĩ thầm “Mới rồi nếu Không Không Nhi lại xông vào thì mình không chết cũng bị thương nặng! Với thủ pháp mau lẹ của y, tuy Xa lão tiên bối đỡ cho mình một chiêu, nhưng y chém đứt cái hồ lô rồi, vẫn còn có cơ hội đả thương mình. Hay y ra sát thủ chỉ là để phá vây, chứ hoàn toàn không có ý đả thương mình?”, lúc ấy bèn nói “Tuyến muội, dù sao ta cũng đã may mắn thoát chết, chỉ bị thương nhẹ nàng không cần mắng y, cũng không cần áy náy”.

Xa Trì lại chưa nghĩ ra là Không Không Nhi thủ hạ lưu tình, hô hô cười nói “Đoàn đại hiệp quá là khoan hồng độ lượng, không phải người thường có thể bì được”, kế lại cười nói “Đoàn đại tẩu, bây giờ chắc ngươi không mắng lão khiêu hóa ta nữa chứ?”. Đậu Tuyến Nương vội vàng tạ lỗi, Xa Trì cười nói “Chỉ tiếc là cái hồ lô này của ta, hô hô, đây cũng là báo ứng về việc ta quản chuyện không đâu?”.

Vợ không Đoàn Khuê Chương đều bước lên tạ lỗi với Xa Trì, Hạ Lăng Sương đứng qua một bên, lạnh lùng không thèm nhìn y một cái. Xa Trì lại cười nói “Hôm nay liên tiếp nhận được hai phen giáo huấn, quản chuyện người khác đúng là cầm đuốc đốt trời, không những Không Không Nhi cảm hận ta, hô, mà ngay cả Hạ cô nương bây giờ cũng vẫn còn tức giận ta”.

Đoàn Khuê Chương không hiểu, ngạc nhiên về thái độ của Hạ Lăng Sương, nói “Hiền diệt nữ, vị lão tiên bối này không phải ai khác, chính là Xa Trì Xa lão tiên bối hành hiệp giang hồ, người ta gọi là Tửu cái đấy, người bước qua làm lễ ra mắt đi”. Hạ Lăng Sương nói “Diệt nữ đã gặp rồi, hừ, cho dù y không phải là đồng đảng của Không Không Nhi thì cũng là bè đảng của Hoàng Phủ Tung, diệt nữ làm sao coi y như bậc tiền bối được”.

Đoàn Khuê Chương biến sắc, cảm thấy rất khó xử, vội nói “Hạ

hiền diệt, người không được ăn nói vô lễ. Người vừa bước vào giang hồ, có khi có chuyện không biết, chứ Xa lão tiên bối và Hoàng Phủ Tung, thêm một người là Phong cái Vệ Việt tuy được gọi chung là Giang hồ tam dị cái, nhưng Hoàng Phủ Tung và hai người kia hành sự rất khác nhau, Hoàng Phủ Tung gian ác tà ngụy, đã làm rất nhiều chuyện xấu, còn hai vị tiên bối Xa Vệ thì trên giang hồ chỉ có tiếng tốt, là bậc hiệp cái ghét ác như thù, Hoàng Phủ Tung làm sao sánh được với họ? Nhất định người có chỗ hiểu lầm rồi, mau bước qua tạ lỗi đi”.

Hạ Lăng Sương mày liễu dựng lên, nhưng vẫn đứng yên bất động, tựa hồ định nói gì đó nhưng nể mặt Đoàn Khuê Chương nên chưa nói ra, Đoàn Khuê Chương càng thấy kỳ lạ, đang định hỏi tiếp, Xa Trì đã cười nói “Đoàn đại hiệp, ta rất khâm phục con người của người, nhưng câu vừa rồi của người là không đúng”. Đoàn Khuê Chương sững sốt, hỏi “Không đúng chỗ nào?”. Xa Trì thông thả nói “Lão khiêu hóa không tốt đẹp như người nói, còn Hoàng Phủ Tung cũng không xấu xa như người nói”.

Hạ Lăng Sương lạnh lùng nói “Thế nào” Người còn nói y không phải là đồng đảng của Hoàng Phủ Tung nữa không ? Y chỗ nào cũng thiên vị Hoàng Phủ Tung, còn không cho ta trả thù nữa”. Đoàn Khuê Chương cau mày, hỏi “Đó là chuyện gì nữa? Rốt lại người phiên trách Xa lão tiên bối chuyện gì?”.

Hạ Lăng Sương cũng đã không nhịn được nữa, cảm phần nói “Há chỉ là phiên trách, nếu không nể mặt Đoàn bá bá, thì bây giờ ta đã có thể báo thù rửa nhục cho mẹ ta rồi”.

Đoàn Khuê Chương giật nảy mình, hỏi “Người nói gì? Xa lão tiên bối cũng là bạn của cha người trước kia, y có thù oán gì với mẹ người chứ?”.

Hạ Lăng Sương mặt đỏ bừng, đột nhiên kêu lên “Y, y nói chuyện với diệt nữ rất vô lễ, làm nhục cả cha mẹ ta!”. Đoàn Khuê Chương mở to mắt nhìn Xa Trì, Xa Trì cười khẽ nói “Hạ cô nương, người có thể nói câu ta nói ra, để Đoàn thúc thúc của người phán xét, xem rốt lại có vô lễ hay không?”.

Đoàn Khuê Chương nói “Hạ Lăng Sương, ta với cha mẹ người tình như tay chân, có gì cứ nói với ta đừng ngại”.

Hạ Lăng Sương lạnh lùng nói “Y, y nói diệt nữ không phải họ Hạ,

cha diệt nữ cũng không phải là Hạ Thanh Đào, như vậy, như vậy không phải là làm nhục cha mẹ diệt nữ sao!”. Nói tới đó lập tức định tuốt kiếm ra.

Đoàn Khuê Chương nảy ý nghi ngờ, nên biết năm xưa Hạ Thanh Đào ngộ hại ngay trong đêm động phòng hoa chúc, Hạ Lăng Sương từ đâu mà ra, Đoàn Khuê Chương cũng đã sớm nghi ngờ, nghe thấy câu ấy vội ngăn Hạ Lăng Sương lại quay đầu qua Xa Trì nói “Xa lão tiên bối, vụ nghi án hai mươi năm chưa phá được này, nhất định người biết được nội tình...”. Xa Trì cản lại nói “Ta và người qua bên kia nói chuyện. Hạ hiền diệt nữ hãy tạm thời nén giận, chuyện này quan trọng, ta không làm rõ ràng không xong. Người cứ tin ta đi!”. Hạ Lăng Sương im lặng không nói gì, gật đầu, Đoàn Khuê Chương bèn theo Xa Trì đi ra cách đó nửa dặm, tìm một chỗ vắng vẻ trò chuyện.

Xa Trì nói “Lúc vụ thám án này xảy ra, ta không có mặt ở đó nhưng ta biết người có mặt ở đó, nghe nói là sau khi các người vui đùa không lâu, thì vụ thám án ấy xảy ra”. Đoàn Khuê Chương nói “Không sai, trước sau trong vòng không đầy thời gian tàn nửa nén hương, tân lang đã bị người ta ám sát, tân nương cũng bị cướp đi”. Xa Trì nói “Vậy thì người có thể tin lời ta, Hạ Thanh Đào quyết không thể là thân sinh của vị Hạ cô nương này phải không?”. Đoàn Khuê Chương nói “Chuyện đó... ta tin. Vậy thì cha ruột của cô ta rốt lại là ai?”. Xa Trì không trả lời, lại hỏi “Người có nhìn thấy mặt mũi hung thủ không?”. Đoàn Khuê Chương nói “Lúc ấy trăng nhạt sao thưa, ta chỉ thấp thoáng nhìn thấy bóng y từ sau lưng”. Xa Trì lại nói “Còn người khác thì sao?”. Đoàn Khuê Chương nói “Đương nhiên không ai nhìn thấy diện mạo hung thủ, nếu không đã không trở thành nghi án”. Xa Trì nói “Vậy thì các người không ai nhìn thấy mặt hung thủ, tại sao lại nhất định nói là Hoàng Phủ Tung?”. Đoàn Khuê Chương nói “Thứ nhất, là tân lang trước khi chết đã viết một chữ Hoàng, thứ hai hình dáng sau lưng của hung thủ rất giống Hoàng Phủ Tung, thứ ba là nếu không phải Hoàng Phủ Tung thì tại sao Lãnh Tuyết Mai cứ nhất định bắt con gái phải giết y?” Lúc ấy bên kể lại chi tiết tình hình đêm ấy cho Xa Trì nghe.

Xa Trì thở dài nói “Chẳng trách gì tân nương và tân lang đều nghi ngờ là Hoàng Phủ Tung, mà tân lang chết thật oan uổng, tân nương lại càng bất hạnh, đến nay vẫn chưa biết rõ chân tướng”. Đoàn Khuê Chương vội hỏi “Vậy thì chân tướng rốt lại là thế nào? Rốt lại

ai là hung thủ?”. Xa Trì nói “Hung thủ không phải là Hoàng Phủ Tung, có điều có mối quan hệ với Hoàng Phủ Tung, tên hung thủ ấy, y...”. Đoàn Khuê Chương đã chờ câu trả lời này suốt hai mươi năm, lúc ấy thấy y ấp a ấp úng, vô cùng sốt ruột, nhin không được lên tiếng thúc giục “Y, y là ai?”.

Xa Trì lại thở dài một tiếng, nói “Ta vốn chỉ định nói với Lãnh Tuyết Mai thôi, nhưng Lãnh Tuyết Mai không chịu gặp ta, người là bạn tri giao với vợ chồng họ, ta chỉ đành nói thật với người, y chính là...”.

Vừa nói tới chữ “là” chợt có tiếng gió rít lên từ phía sau đánh tới, Đoàn Khuê Chương quát “Có người!”. Nói thì chậm thứ lúc ấy rất mau, chỉ nghe Xa Trì kêu lên một tiếng “Là người!”, giang hai tay ra che cho Đoàn Khuê Chương, nhưng tiếng kêu chưa tắt, thân hình y đã đột nhiên cứng đờ ra rồi ngã xuống.

Đoàn Khuê Chương vô cùng hoảng sợ, nhưng y là đại hành gia võ học, tuy hoảng mà không loạn, đứng trong chớp mắt ấy, y đã biết có người lén phóng ám khí, bảo kiếm cũng đã tuốt khỏi vỏ mũi chân điểm xuống đất một cái, một màn kiếm quang vọt ra che chở trước mặt, đuổi theo người kia.

Đúng lúc ấy chỉ nghe Hạ Lăng Sương cũng lên tiếng chửi mắng đuổi tới, người kia quay đầu nhìn Hạ Lăng Sương kêu lên một tiếng như cười mà không phải cười, nghe rất thê lương. Đoàn Khuê Chương lúc ấy cũng đã nhìn thấy rõ ràng mặt mũi người kia, không phải là Hoàng Phủ Tung thì là ai”.

Đoàn Khuê Chương vừa giận vừa tức, nhân lúc Hoàng Phủ Tung ngẩn ra, lập tức một kiếm đâm tới y!

Hoàng Phủ Tung vung quả trượng đón đỡ, chỉ nghe chát một tiếng, cây quả trượng của Hoàng Phủ Tung đã bị chém mẻ một mảnh, nhưng Đoàn Khuê Chương hổ khẩu cũng tê rần, không kìm được lui lại vài bước mới đứng vững, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Hoàng Phủ Tung đã phi thân lướt ra, lỏn vào trong rừng.

Xa Trì ngã xuống xong, chỉ kêu thầm một tiếng rồi không nói gì nữa. Đoàn Khuê Chương không yên tâm, chỉ đành tạm thời không đuổi đánh kẻ địch, quay lại cứu người trước Nhưng Hạ Lăng Sương không nghe tiếng hô hoán, đuổi theo xuống dưới, Đậu Tuyền Nương sợ nàng có chỗ sơ suất cũng nhắc cung lên đuổi theo để lược trận cho

nàng.

Đoàn Khuê Chương tiếp một chiêu để thử xem công lực cao cường của Hoàng Phủ Tung, nhưng cũng không phải như lời đồn đại, nghĩ thâm với tuyệt kỹ thần đan của vợ, lại thêm kiếm thuật tinh diệu của Hạ Lăng Sương, cho dù Hoàng Phủ Tung phản kích thì hai người bọn họ cũng không đến nỗi thất bại, bèn để mặc họ đuổi theo.

Đoàn Khuê Chương khom lưng xuống quan sát thương thế của Xa Trì, chỉ thấy y mặt đầy máu bầm, khoe miệng rỉ máu, có một mùi hôi tanh không sao chịu được xông lên, Đoàn Khuê Chương giật nảy mình, biết là lành ít dữ nhiều, đưa tay sờ một cái, quả nhiên không có chút hơi thở nào, y đã chết rồi.

Đoàn Khuê Chương vừa đau buồn vừa tức giận, ngăn ra một lúc, khóc nói “Xa lão tiên bối, ngươi còn nói hung thủ không phải là y, bây giờ đã mất mạng dưới tay y rồi”. Sự tình rất rõ ràng, Hoàng Phủ Tung đã sớm mai phục bên cạnh, sợ Xa Trì nói ra tên hung thủ nên dùng ám khí tẩm độc cực mạnh, định giết hai người bọn họ, kết quả Xa Trì liều mạng che đỡ, hy sinh thân mình mới bảo vệ được cho Đoàn Khuê Chương.

Nếu y không phải hung thủ thì không cần phải dùng tới thủ đoạn tàn độc như thế, nhưng điều làm Đoàn Khuê Chương không hiểu được, là tại sao Xa Trì lại nói hung thủ không phải là y? Lại nữa, sau khi Xa Trì trúng ám khí, vẫn còn có thể kêu lên, với công lực của y ít nhất cũng chỉ trì được một lúc, vào lúc then chốt ấy, tại sao y không chịu nói ra tên hung thủ của vụ huyết án năm xưa? Nếu hung thủ là Hoàng Phủ Tung, chẳng lẽ Xa Trì bị y ám hại mà đến lúc chết vẫn còn che chở cho y sao?

Bấy nhiêu nghi vấn khiến Đoàn Khuê Chương nghĩ đi nghĩ lại vẫn không hiểu, đáng tiếc đã không thể hỏi Xa Trì nữa rồi. Đoàn Khuê Chương hơi bớt đau buồn, định thần lại đi tìm mảnh gỗ trên cây quả trượng của Hoàng Phủ Tung bị chém mẻ rơi ra, trên mảnh gỗ có mùi tử đàn hương, Đoàn Khuê Chương cất đi, nghĩ thầm “Cây quả trượng của Hoàng Phủ Tung làm bằng gỗ đàn hương ở Nam Hải, các bậc tiên bối võ lâm không ai không biết, mình cứ đem mảnh gỗ này làm vật chứng về việc y hành hung mời vài vị lão tiên bối chính trực tới trả thù cho Xa Trì!”.

Qua một lúc, Đậu Tuyến Nương và Hạ Lăng Sương tay không

quay lại, Đậu Tuyền Nương nói “Rừng sâu cây dày, lão tặc nhay thoát rồi. Ái chà, Xa lão tiên bối ra sao?”. Đoàn Khuê Chương nói “Y đã bắt hạnh qua đời rồi, chúng ta chôn cất y thôi”. Đậu Tuyền Nương kêu lên “Sao mà chết nhanh thế?”. Nàng là bậc cao thủ về ám khí, bứt lên nhìn một cái, kêu lên thất thanh “Đây chính là độc châm Kiến huyết phong hầu, tại sao Hoàng Phủ Tung lại sử dụng loại ám khí tàn độc này?”. Đương thời phong khí trên võ lâm đề cao chân tài thực học, cao thủ nhất lưu rất ít người dùng ám khí tẩm độc, nên Đậu Tuyền Nương phát hiện ra Xa Trì bị trúng độc châm Kiến huyết phong hầu, cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Đoàn Khuê Chương nói “Đúng thế, mới rồi ta cũng chưa nghĩ tới chuyện này, Hoàng Phủ Tung xưa nay không dùng ám khí, càng không cần nói tới loại ám khí kịch độc thế này, chẳng lẽ...”.

Đậu Tuyền Nương đã biết chồng muốn nói gì, lắc lắc đầu nói “Nhưng người mới rồi rõ ràng là Hoàng Phủ Tung, chẳng lẽ còn là giả sao?”.

Hạ Lăng Sương nói “Mẹ diệt nữ nói gã Hoàng Phủ Tung này gian ác không ai sánh bằng, theo như diệt nữ thấy, y bình thời không dùng ám khí, là cố ý đề cao thân phận, bây giờ đến lúc nguy cấp, bên không tự thủ đoạn nào, ngay cả ám khí tẩm chất kịch độc cũng phóng ra”. Tuy Đoàn Khuê Chương theo lời lẽ cảm thấy thành kiến của nàng đối với hoàng Phủ Tung đã rất sâu, nhưng người kia là quả thật là Hoàng Phủ Tung không sao biện bác, vì thế chỉ đành chấp nhận cách giải thích của nàng.

Đoàn Khuê Chương nói “Hiện diệt nữ, ta hỏi người một chuyện, hôm ấy trong ngôi miếu Thổ địa phía bắc Ly Sơn nghe nói người gặp Hoàng Phủ Tung, định tuốt kiếm giết y nhưng y ngồi dưới đất để yên cho người tới giết, chuyện đó có thật không?”.

Hạ Lăng Sương nói “Không sai, đó là sự thật. Cho nên lúc ấy Nam đại hiệp cũng bị y lừa dối, cho rằng y là người tốt nên cản trở ta. Bây giờ xem ra, thì hành động của y lúc ấy mười phần có tới chín là cố ý làm ra như thế, biết rõ là Nam đại hiệp nhất định sẽ cản trở ta”.

Đoàn Khuê Chương lại càng nghi ngờ, trầm ngâm nói “Lúc ấy ta hôn mê chưa tỉnh, y đánh đuổi truy binh cho bọn ta, lại cứu sống ta, đó cũng là chuyện hoàn toàn có thật. Bây giờ thì quả thật cả ta cũng trở nên rối trí, tại sao lúc ấy thì đối xử với ta tốt như thế, bây giờ lại muốn ám sát ta?”.

Đậu Tuyền Nương nói “Đại ca, chàng vẫn cứ nghĩ tốt. Có gì lạ đâu? Không phải chàng từng nói rằng, lúc ấy y cứu chàng là để ban ơn, để dễ biến thù thành bạn sao? Bây giờ y đã biết oán thù không sao cởi bỏ, lại sợ Xa Trì nói ra chân tướng, chàng sẽ biết được nội tình, đương nhiên y phải hạ độc thủ với chàng thôi”.

Hạ Lăng Sương đã sớm không nhìn được, nghe Đậu Tuyền Nương nói thế vội hỏi “Rốt lại lão ăn mày nói gì với người?”.

Đoàn Khuê Chương ấp úng nói “Y, còn nói một câu, là Hoàng Phủ Tung không phải là kẻ thù của người. Nhưng đến lúc then chốt tối hậu, y vừa định nói tên kẻ thù thật sự của người ra, thì bị Hoàng Phủ Tung hại chết!”

Hạ Lăng Sương trầm giọng nói “Vậy thì không cần nói tới nữa, mẹ diệt nữ vốn chỉ muốn trừ hại cho giang hồ, chứ không phải vì thù oán giữa bọn ta với Hoàng Phủ Tung. Điều diệt nữ muốn hỏi là, là lão ăn mày này có nói chuyện gì liên quan tới thân thể của diệt nữ không?”. Đoàn Khuê Chương lúng túng, hồi lâu mới nói “Cũng chưa từng nói tới. Chẳng qua, chẳng qua ta tin câu y nói với người trước kia, chắc cũng, chắc cũng không phải là hoàn toàn bịa đặt” Hạ Lăng Sương biến sắc mặt, hai mày nhướng lên, bóng đen vốn che phủ trong lòng nàng hiện lại càng dày đặc. Nàng có thể không tin lời Xa Trì, nhưng lại không thể không tin lời Đoàn Khuê Chương, cúi đầu lẩm bẩm một mình “Chẳng lẽ mẹ còn có chuyện gì muốn giấu diếm mình?”. Ngẫm nghĩ hồi lâu đột nhiên ngẩng lên hỏi Đoàn Khuê Chương “Đoàn thúc thúc, người là bạn thân của cha diệt nữ lúc sinh tiền, người có thể nói cho diệt nữ biết không?”. Nhưng Đoàn Khuê Chương không tiện nói ra điều ngờ vực trong lòng, ngẫm nghĩ một lúc, nói “Sau đêm cha người bị hại, ta hoàn toàn chưa gặp lại mẹ người, có điều theo chỗ ta biết, chắc Hoàng Phủ Tung là kẻ thù của mẹ người, mẹ người muốn người giết y không phải chỉ là trừ hại cho giang hồ, mà còn để trả thù cho mình nữa”.

Hạ Lăng Sương là một cô gái thông minh, vừa nghe đã biết Đoàn Khuê Chương còn chưa nói hết ý, từ lời lẽ của y có thể đoán được rằng thân thể của mình nhất định còn có nội tình phức tạp. Lúc ấy cắn môi nói “Được, Đoàn thúc thúc người không muốn nói, thì ta còn cách về nhà hỏi mẹ thôi”.

Đoàn Khuê Chương ôn tồn nói “Không phải ta không muốn nói,

mà còn có rất nhiều chuyện ta chưa hiểu rõ. Chỉ e phải gặp mẹ người xong, mới có thể hiểu được rõ ràng”.

Đậu Tuyền Nương nói “Ta chưa từng gặp mặt mẹ người, nhưng cũng đã ngưỡng mộ bà từ lâu. Không biết có thể cho ta tới thăm không?”.

Hạ Lăng Sương nói “Đoàn thẩm thẩm quang lâm hàn xá, diệt nữ quả thật rất hoan nghênh, chỉ là diệt nữ không thể làm chủ, để diệt nữ hỏi qua gia mẫu xong sẽ tới tìm người được không? Tính nết mẹ diệt nữ có chút cổ quái, bà không muốn gặp người ngoài”. Có một điểm nàng còn giấu diếm không chịu nói ra, là mẹ nàng từng trịnh trọng dặn nàng không được tiết lộ địa chỉ với Đoàn Khuê Chương.

Hạ Lăng Sương lại nói “Nam đại hiệp đã đi Tuy Dương, theo như diệt nữ biết, là y muốn báo cho Trương Tuần và Quách Tử Nghi biết việc cha con Vương Bá Thông và An Lộc Sơn âm mưu dấy loạn. Y định tới Tuy Dương rồi sẽ trở về Cửu Nguyên, y nhờ diệt nữ nói với Đoàn bá bá là người có muốn tới Cửu Nguyên gặp y không?” Đoàn Khuê Chương nhân dịp này xuống đài, nói “Ta đang muốn đi Cửu Nguyên đây, người gặp mẹ xong, nếu có việc cần tìm ta, cứ tới Cửu Nguyên là được”.

Lúc ấy ba người dùng binh khí đào đất, chôn cất qua loa cho Xa Trì, Đoàn Khuê Chương chính mắt nhìn thấy vị hiệp cái một đời vui thây trong núi hoang, trong lòng vô cùng đau xót.

Mai táng Xa Trì xong, ba người xuống núi, tâm tình đều rất nặng nề, Đậu Tuyền Nương thở dài nói “Trong mấy tháng gần đây những chuyện không như ý liên tiếp xảy ra, tới mức bây giờ nhà tan người chết, đúng là như một cơn ác mộng!”.

Đoàn Khuê Chương không có lời gì để an ủi, cười gượng nói “Có lẽ vì chúng ta được hưởng phúc thanh nhàn mười năm, nên ông trời có ý muốn hành hạ chúng ta nhiều hơn?”.

Hạ Lăng Sương gọi con ngựa trắng của nàng tới, nói một tiếng “Bảo trọng”, rồi tung người nhảy lên ngựa, gạt lệ chia tay. Chuyến đi này đúng là: *Khói lang đầy đất loạn Thần châu, Trùng phùng đã thấy bề dâu đổi dời.*

Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.